

Sygn. akt VU 45/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim, Wydział V Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący SSO Agnieszka Leżańska

Protokolant p.o. stażysty Renata Kabzińska

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim na rozprawie

sprawy z wniosku M. M. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o emeryturę

na skutek odwołania M. M. (1)

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 5 grudnia 2013 r. sygn. (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VU 45/14

UZASADNIENIE

Zaskarżoną decyzją z dnia 5 grudnia 2013 roku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział wT. odmówił wnioskodawcy M. M. (1) prawa do emerytury .

W dniu 18 grudnia 2013 roku wnioskodawca złożył odwołanie od powyższej decyzji dołączając nowe dowody w sprawie, dotyczące zatrudnienia w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w R. oraz w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w B. .

Decyzją z dnia 9 stycznia 2014 roku, ZUS wydał nową decyzję, którą częściowo zaspokoił roszczenie wnioskodawcy zawarte w odwołaniu, poprzez zaliczenie do pracy w warunkach szczególnych okresu zatrudnienia, jako kierowcy ciągnika w (...) w R. od 14 września 1979 roku do 31 maja 1992 roku, odmawiając jednocześnie zaliczenia okresu zatrudnienia w (...) w B. od 1 czerwca 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku, jako kierowcy ciągnika.

Z takim rozstrzygnięciem nie zgodził się wnioskodawca reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika –radcę prawnego domagając się jej zmiany.

Na rozprawie w dniu 24 lipca 2014 roku, wnioskodawca wnosił o zaliczenie okresu zatrudnienia od 1 czerwca 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku.

ZUS wnosił o oddalenie odwołania.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

M. M. (1), urodzony w dniu (...), złożył w dniu 4 października 2013 roku wniosek o przyznanie emerytury (dowód: wniosek o emeryturę k. 1-6 w aktach ZUS).

Na dzień 1 stycznia 1999 roku skarżący udowodnił staż pracy wynoszący ponad 25 lat. Niekwestionowany przez ZUS okres zatrudnienia wnioskodawcy w warunkach szczególnych wynosi **łącznie 12 lat, 8 miesięcy i 17 dni** (bezsporne).

Wnioskodawca nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego. Na dzień złożenia wniosku o emeryturę miał rozwiązany stosunek pracy (bezsporne).

W okresie od 1 czerwca 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku wnioskodawca w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w B. wykonywał pracę kierowcy ciągnika. Rozwiązanie stosunku pracy z wnioskodawcą nastąpiło poprzez skreślenie go z listy członków spółdzielni.

Spółdzielnia zajmowała się produkcją rolną (uprawiała pola) oraz przetwórstwem owocowo-warzywnym.

Przez cały okres zatrudnienia w Spółdzielni, M. M. (1) był jej członkiem; inne umowy w tym czasie w (...) w B. nie były zawierane. Wnioskodawca z tytułu członkostwa posiadał udział w podziale zysków, uczestniczył w walnych zebraniach Spółdzielni oraz był wynagradzany według zasad obowiązujących dla członków spółdzielni w danym roku kalendarzowym (dowód: zeznania świadków: K. F. k.22 verte wraz z nagraniem protokołu rozprawy z dnia 24 lipca 2014 roku k.24 od minuty 09.40 do minuty 15.40 oraz K. G. k.23 i nagranie k.24 od minuty 16.49 do minuty 21.16, zeznania wnioskodawcy M. M. (1) k.23 oraz nagranie k.24 od minuty 23.40 do minuty 26.04, świadectwo pracy k.4 w aktach sprawy, zaświadczenia k.14).

Rolnicza Spółdzielnia Produkcyjna w B. nadal istnieje. Jej aktualnym prezesem od 1984 roku jest K. F., który na prośbę wnioskodawcy wystawił w dniu 30 listopada 2012 roku świadectwo wykonywania prac w warunkach szczególnych, w którym stwierdził, że wnioskodawca w okresie od 1 czerwca 1992 roku do 21 maja 2001 roku stale i w o pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę jako kierowca ciągnikowy, kombajnista tj. wymieniana w wykazie A Dział VIII w transporcie i łączności poz. 1 (transport) punkt 3 Rozporządzenia Ady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku (Dz.U Nr 8 poz.43) (dowód: : K. F. k.22 verte wraz z nagraniem protokołu rozprawy z dnia 24 lipca 2014 roku k.24 od minuty 09.40 do minuty 15.40 zeznania świadka świadectwo pracy w warunkach szczególnych k.8 w aktach ZUS).

Wnioskodawca, jako członek Spółdzielni, pracował w ośmiogodzinnym systemie pracy od 7 do 15 godziny, za nadgodziny nie pobierał dodatkowego wynagrodzenia, mógł natomiast sobie te nadgodziny „odebrać” (dowód: zeznania świadków: K. F. k.22 verte wraz z nagraniem protokołu rozprawy z dnia 24 lipca 2014 roku k.24 od minuty 09.40 do minuty 15.40 oraz K. G. k.23 i nagranie k.24 od minuty 16.49 do minuty 21.16, zeznania wnioskodawcy M. M. (1) k.23 oraz nagranie k.24 od minuty 23.40 do minuty 26.04 akt sprawy).

Sąd Okręgowy zważył i ocenił, co następuje:

odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.Dz. U. z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 roku, będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 pkt 1 (tj. poniżej 65 lat dla mężczyzn). Ustęp 4 art. 32 stanowi zaś, że wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych.

Stosownie do art. 184 ust. 1 wskazanej wyżej ustawy ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy (tj. w dniu 1 stycznia 1999 roku) osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat – dla kobiet i 65 lat – dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa oraz rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem (ust. 2).

W świetle powyższych regulacji żądanie wnioskodawcy należało zatem rozpoznać w aspekcie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8 poz. 43 z późn. zm.), zwanego dalej rozporządzeniem. Z treści § 4 tego rozporządzenia wynika, iż pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach wymienione w Wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Ten „wymagany okres zatrudnienia” to okres wynoszący 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn, liczony łącznie z okresami równorzędnymi i zaliczalnymi do okresów zatrudnienia (§ 3 rozporządzenia), natomiast pracą w warunkach szczególnych jest praca świadczona stale i w pełnym wymiarze na stanowiskach wskazanych w załączniku do tegoż aktu (§ 1 i § 2 rozporządzenia).

Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy. Brak takiego świadectwa nie wyklucza jednak dokonania ustalenia zatrudnienia w warunkach szczególnych innymi środkami dowodowymi w toku postępowania sądowego. Stanowisko takie wielokrotnie zajmował również Sąd Najwyższy, który między innymi w wyroku z dnia 2 lutego 1996 roku, II URN 3/95, OSNAP 1996/16/239 stwierdził, że w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokości mogą być udowodniane wszelkimi środkami dowodowymi, przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Ograniczenia dowodowe zawarte w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. Nr 10, poz. 49 ze zm.) dotyczą wyłącznie postępowania przed tymi organami.

Spór pomiędzy stronami, w związku z zarzutami podniesionymi przez wnioskodawcę w odwołaniu, ograniczał się do faktu, czy ma on wymagany 15-letni okres zatrudnienia w szczególnych warunkach. Spełnienie pozostałych przesłanek nie było przedmiotem sporu, a jednocześnie nie budzi żadnych wątpliwości – wnioskodawca ma wymagany okres zatrudnienia, to jest 25 lat, a w dniu(...) ukończył 60 lat, nie przystąpił także do otwartego funduszu emerytalnego.

ZUS twierdził, że do okresu zatrudnienia w warunkach szczególnych wnioskodawcy nie można zaliczyć okresów zatrudnienia od 1 czerwca 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku, albowiem w tym okresie wnioskodawca wykonując w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w B. prace kierowcy ciągnika był jednocześnie jej członkiem, zaś zgodnie z § 1 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze przepisy tegoż rozporządzenia stosuje się jedynie do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. (Dz.U. Nr 8 poz. 43 z

późn. zm.), okresy pracy w warunkach szczególnych, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy. Należy jednak wskazać, że z cytowanego wyżej § 2 rozporządzenia nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach szczególnych miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

W oparciu o ustalony w niniejszej sprawie stan faktyczny, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że zaliczeniu do pracy w warunkach szczególnych nie podlega okres pracy M. M. (1) w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w B. w okresie od 1 czerwca 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku.

Okres zatrudnienia wnioskodawcy w (...) w B. przypadający po dniu 31 grudnia 1998 roku nie był objęty przedmiotem rozpoznania Sądu, albowiem zgodnie z treścią cyt. na wstępie art. 184 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS staż pracy w warunkach szczególnych bada się na dzień 1 stycznia 1999 roku.

Jak wynika z treści zeznań świadków K. F. oraz K. G., jak również samego wnioskodawcy i jego akt osobowych, wnioskodawca był członkiem Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej.

Zgodnie z art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych za **pracowników** zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Okresy pracy w warunkach szczególnych, stosownie do § 2 ust. 2 rozporządzenia, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia lub w świadectwie pracy.

Zgodnie z § 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 roku w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43 ze zm.) akt ten stosuje się do **pracowników** wykonujących prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". W myśl § 2 rozporządzenia okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracowniczym.

Stosownie do art. 2 k.p. **pracownikiem** jest osoba zatrudniona na podstawie umowy o pracę, powołania, wyboru, mianowania lub spółdzielczej umowy o pracę. A contrario osoba zatrudniona na innej podstawie prawnej niż wskazana w § 2 k.p. nie jest pracownikiem. A zatem nie jest pracownikiem osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia, umowy o dzieło, umowy agencyjnej oraz umowy o pracę nakładczą.

Pracownikami nie są natomiast członkowie rolniczych spółdzielni produkcyjnych.

Takie stanowisko w tej kwestii zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 stycznia 2005r., II UK 136/04, stwierdzając, że przepisy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach obejmują pracę wykonywaną w ramach stosunku pracy, a nie stosunku członkostwa w spółdzielni, powołując się na podobny pogląd wyrażony przez Naczelną Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 20 marca 2003r. (publ. Prawo Pracy 2003, nr 9). Również Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 14 czerwca 2004r., P 17/03, OTK ZU 2004 nr 6a, poz. 57 (Dz. U. Nr 144, poz. 1530) nie zakwestionował ograniczenia prawa do wcześniejszej emerytury z uwagi na wykonywanie zatrudnienia tylko w charakterze pracownika.

Sąd Apelacyjny w Łodzi, w sprawie III AUa 407/13, w wyroku z dnia 10 stycznia 2014r., podzielił powyższą argumentację stwierdzając, iż wnioski wypływające z wykładni logicznej – językowej art. 32 ustawy o emeryturach i rentach oraz przepisów rozporządzenia z 7 lutego 1983r. (w przepisach tych mowa tylko o pracowniku), z wykładni systemowej, z wykładni historycznej (w świetle unormowań obowiązujących przed reformą ubezpieczeń społecznych

w 1998r. prawo do wcześniejszej emerytury z uwagi na zatrudnienie w szczególnych warunkach dotyczyło jedynie pracowników), a także celowościowej (zamiarem ustawodawcy reformującego ubezpieczenia społeczne nie było modyfikowanie reguł dotyczących przyznawania tego prawa), zmuszają do przyjęcia tezy, że przepisy art. 32 ustawy o emeryturach i rentach nie mogą być inaczej rozumiane jak tylko w ten sposób, że prawo do emerytury w wieku niższym niż ogólny wiek emerytalny przysługuje **jedynie pracownikom** zatrudnionym w szczególnych warunkach.

Zróznicowanie uprawnień podmiotów w zależności od tego, czy praca wykonywana jest w ramach stosunku pracy, czy też na podstawie innych stosunków prawnych w obszarze prawa pracy ma charakter podstawowy i wiąże się ze szczególnymi cechami stosunku pracy, które jakościowo odróżniają go od innych stosunków prawnych, w ramach których świadczona jest praca. Wskazać także należy, że wynikające z unormowań art. 32 ustawy o emeryturach i rentach zróznicowanie uprawnień ubezpieczonych stanowi konsekwencje wcześniej istniejących różnic między pracowniczym i pozapracowniczym ubezpieczeniem społecznym, które wyrażały się przede wszystkim w szczególnym ukształtowaniu wysokości i zasad opłacania składek na ubezpieczenie społeczne w zależności od tego, czy ubezpieczony wykonywał pracę jako pracownik, czy też jako inna osoba zatrudniona.

Zatrudnienie wynikające ze stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie odpowiada warunkom opisanym w art. 22 §2 k.p., bowiem z jego istoty wynikają prawa i obowiązki niewystępujące w stosunku pracy, a wynikające z art. 18 ustawy z 1982r. - Prawo spółdzielcze, np.: prawo do uczestnictwa w wlanym zgromadzeniu lub zebraniu grupy członkowskiej, do wybierania i bycia wybieranym do organów spółdzielni, do udziału w nadwyżce bilansowej, do świadczeń spółdzielni w zakresie jej statutowej działalności oraz prawo do zaskarżania uchwał walnego zgromadzenia spółdzielni, obowiązek wniesienia wkładu. Z powyższych względów okres taki nie może zostać zaliczony do okresu, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.04.2012r., I UK 383/1 1, Lex nr 1215134; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 2.02.2013r., III AUa 1360/12, Lex nr 1289747; wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 2.02.2012r., III AUa 1547/11, LEX nr 1115422, wyrok Sądu Najwyższego z 8.12.2009r., I UK 186/09, OSNP 2011/13-14/189, wyrok Sądu Najwyższego z 21.10.2009r., I UK 115/09, LEX nr 558571, wyrok Sądu Najwyższego z 25.01.2005r., I UK 142/04, OSNP, 2005/17/272, wyrok Sądu Najwyższego z 18.01.2005r., II UK 136/04, LEX nr 602703).

Prezentowane zarówno przez skarżącego jak i świadków stanowisko, iż praca M. M. (1) w rolniczej spółdzielni produkcyjnej niczym nie różniła się od pracy wykonywanej przez pracowników tej spółdzielni, a zatem winien być traktowany tak jak pracownik, nie jest trafne. W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2005r. (I UK 142/04, OSNP 2005/17/272), podkreślono znaczące różnice pomiędzy pracą w ramach stosunku pracy a pracą w ramach członkostwa w spółdzielni. Sąd Najwyższy zaznaczył, że nie chodzi tyle o różnice niejako „fizyczne” (w rozumieniu rodzaju, ilości, sposobu wykonywania pracy), ale formalnoprawne, a ten punkt widzenia jest rozstrzygający. Zachodzi bowiem zasadnicza różnica między pracą wykonywaną w ramach stosunku pracy, a pracą świadczoną w ramach stosunku członkostwa w rolniczej spółdzielni produkcyjnej. W tym drugim wypadku prawo i obowiązek świadczenia pracy wynika ze stosunku członkostwa w spółdzielni, z którym wiąże się między innymi prawo udziału w jej zarządzaniu poprzez jej organy i inne rozwiązania instytucjonalne właściwe ruchowi spółdzielczemu, co ma określony wpływ na sposób organizacji pracy i podporządkowanie w procesie jej świadczenia. W wyroku z dnia 8 grudnia 2009 r. (I UK 186/09 OSNP 2011/13-14/189) Sąd Najwyższy po raz kolejny wyraził pogląd, że w przypadku nawiązania z pracownikiem spółdzielni produkcyjnej stosunku członkostwa dochodzi do dorozumianego rozwiązania stosunku pracy za porozumieniem stron. Członek tej spółdzielni nie może pozostawać z nią w pracowniczym stosunku zatrudnienia. W rezultacie okres wykonywania pracy w charakterze członka nie może zostać zaliczony do stażu pracowniczego, od którego zależy nabycie prawa do wcześniejszej emerytury.

Prawa i obowiązki członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych są uregulowane w odmienny sposób od praw i obowiązków pracowniczych. Aktem regulującym wykonywanie pracy przez członków spółdzielni była w spornym okresie ustawa z dnia 16 września 1982r. - Prawo spółdzielcze (tekst jednolity - Dz.U. z 2003r. Nr 188, poz. 1848 z zm.), która obowiązuje od 1 stycznia 1983r. Przepis art. 155 § 1 prawa spółdzielczego stanowi, że zdolny do pracy członek spółdzielni ma prawo i obowiązek pracować w spółdzielni w rozmiarze ustalonym corocznie przez zarząd,

stosownie do potrzeb wynikających z planu działalności gospodarczej spółdzielni. Możliwe jest także zatrudnienie osób niebędących członkami spółdzielni na mocy art. 157 ustawy, zgodnie z którym spółdzielnia poza członkami i domownikami może zatrudniać stosownie do swoich potrzeb również inne osoby na podstawie umowy o pracę lub na podstawie innego stosunku prawnego, którego przedmiotem jest świadczenie pracy. Z przepisów tych wynika dostatecznie, że członkowie spółdzielni produkcyjnej mogą świadczyć pracę na rzecz spółdzielni wyłącznie w oparciu o stosunek członkostwa. Umowa o pracę lub umowy cywilnoprawne mogą zaś być zawierane jedynie z osobami, które nie są członkami rolniczej spółdzielni produkcyjnej. Tak więc członek rolniczej spółdzielni produkcyjnej nie może świadczyć pracy na podstawie umowy o pracę. Choć zatem niektóre prawa i obowiązki związane z wykonywaniem pracy członka spółdzielni mogą być podobne lub identyczne jak wynikające z zatrudnienia pracowniczego, to w sensie formalnoprawnym występują tu zasadnicze różnice i to one mają znaczenie. Nie jest natomiast tu tak istotne, że sama praca była świadczona w sposób podobny do pracy zwykłych pracowników.

Nie ma również znaczenia fakt wystawienia wnioskodawcy przez Rolniczą Spółdzielnię Produkcyjną w B. w osobie K.F. świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach. Należy bowiem przypomnieć, iż zgodnie z § 2 cytowanego wyżej rozporządzenia, nie wynika, aby stwierdzenie zakładu pracy w przedmiocie wykonywania przez pracownika pracy w warunkach miało charakter wiążący i nie podlegało kontroli organów przyznających świadczenia uzależnione od wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach nie jest bowiem dokumentem urzędowym w rozumieniu art. 244 § 1 i 2 k.p.c., a tylko dokumenty wystawione przez te organy stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. Natomiast omawiane świadectwo traktuje się w postępowaniu sądowym jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c., który stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument taki podlega kontroli zarówno co do prawdziwości wskazanych w nim faktów, jak i co do prawidłowości wskazanej podstawy prawnej. Sąd, a także organ rentowy, są zatem uprawnione do weryfikacji danych zawartych w świadectwie wykonywania prac w warunkach szczególnych, wystawionym przez pracodawcę. Jeżeli świadectwo to zawiera dane, które nie są zgodne z prawdą, nie mogą na jego podstawie dokonać ustaleń, od których uzależnione jest prawo do świadczeń emerytalnych. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 listopada 2004 roku, I UK 15/04, OSNP 2005/11/161).

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie sposób zatem przyjąć, że wnioskodawca wykonywał w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze czasu pracy prace w warunkach szczególnych, zaś wystawione przez pracodawcę wnioskodawcy świadectwo wykonywania pracy w warunkach szczególnych było nieprawidłowe i nie przesądza charakteru wykonywanej przez wnioskodawcę pracy.

Tym samym okres zatrudnienia M. M. (1) od 1 czerwca 1992 roku do 31 grudnia 1998 roku w Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w nie może zostać zaliczony do pracy w szczególnych warunkach, ponieważ w tym okresie wnioskodawca był członkiem w/w Spółdzielni, a zatem nie wykonywał pracy jako pracownik w rozumieniu art. 2 k.p.

Biorąc pod uwagę powyższe uznać należało, iż w toku procesu wnioskodawca nie wykazał, by pracował w warunkach szczególnych w ilości co najmniej 15 lat.

Z tych też względów, Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, na podstawie art. 47714 § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.